

17. 1. 2016

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

PRÁVNÍ
PRÁVNÍ

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 0733r

BS

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 21. 1. 2016
podpis: [podpis]

MVCRP013F24G

44

V Praze 14. ledna 2016
Č. j.: MV- 118986-7/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal nar. bilisi – Gruzie, státní občan Gruzie, trvale bytem (dále jen „žadatel“), právně zastoupen advokátkou, se sídlem Advokátní kancelář, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 24. 6. 2015, č. j.: VS-480/835.3/2-2009, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) s využitím § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 6. 2015, č. j.: VS-480/835.3/2-2009, z r u š u j e a věc se vrací Ministerstvu vnitra k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Žadatel podal dne 16. 6. 2014 prostřednictvím Krajského úřadu Středočeského kraje žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra došla předmětná žádost dne 29. 8. 2014. Je ženatý, jeho manželka je státní občankou České republiky, jejich dvě nezletilé děti jsou též občany České republiky.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 23. 3. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 90 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v odůvodnění usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 16. 6. 2014 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě dne 15. 6. 2015.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel se na území České republiky zdržuje od roku 2002. Vzhledem k tomu, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 22. 5. 2006, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky fakticky zdržoval po celou dobu od povolení trvalého pobytu.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 26. 2. 2015, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Doložením osvědčení vydaného dne 29. 4. 2014 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-spoločenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky žadatel prokázal splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky.

Ministrstvo dále konstatovalo, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky.

Dle závěru Ministerstva vnitra žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož musí žadatel za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti prokázat výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň. Ministerstvo vnitra přihlédlo k tomu, že z žadatelova prohlášení ze dne 29. 5. 2015 vyplývá, že v období let 2011 až 2014 nepodával daňová přiznání, neboť měl v posledních 3 letech příjem pouze od svého zaměstnavatele, ačkoli ve svém životopisu uvedl, že má měsíční příjem zhruba 81 000 Kč ze zahraničí jako konzultant pro analýzu potencionálních zahraničních trhů společnosti I. I když aktivně podniká prostřednictvím několika společností, žádné příjmy z těchto svých podnikatelských aktivit neuvádí, a orgánům finanční správy nepřiznal ani příjmy, které mu údajně měly plynout ze zahraničí. Z údajů o výši měsíční čisté mzdy v období od května 2011 do září 2013 přitom vyplynulo, že nejméně v roce 2011 byl oficiální příjem žadatele hluboko pod úrovní minimální mzdy. Prominutí nesplnění této zákonné podmínky pak zákon o státním občanství České republiky neumožňuje.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatel splňuje, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra, které bylo žadateli doručeno dne 9. 7. 2015, podal žadatel prostřednictvím své právní zástupkyně dne 21. 7. 2015 včasný rozklad.

V rozkladu žadatel vytýká napadenému rozhodnutí nedostatečně provedené dokazování, nesprávné hodnocení provedených důkazů, nedostatečné zdůvodnění rozhodnutí a z toho vyplývající nesprávný závěr ve věci a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žadatel namítá, že Ministerstvo vnitra nevzalo v potaz, že má hluboké a trvalé vazby na Českou republiku a že je zcela integrován do české společnosti. V České republice založil rodinu, dlouhodobě zde žije, vlastní zde rodinný dům v k. ú. Štířín, a jak jeho manželka, tak jeho děti jsou státními občany České republiky. Pominutím skutečností, že jako jediný z celé rodiny nemá české státní občanství, bylo dle jeho názoru zcela zjevně porušováno jeho právo na rodinný život.

K nesplnění podmínky stanovené v 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky žadatel sdělil, že pokud jde o výši jeho příjmů a skutečnost, že v roce 2011 měl být jeho příjem hluboko pod úrovní minimální mzdy, ve své žádosti výslovně uvedl, že byl zaměstnán u společnosti [redacted] spol. s.r.o., a to v letech 2002 až 2011. V této době činil jeho průměrný hrubý měsíční výdělek 227.891,- Kč a výše průměrného čistého měsíčního výdělku činila 159.949,- Kč. Z uvedeného dovozuje, že měl z tohoto zaměstnání dostatečné úspory, a Ministerstvo vnitra ho tudíž mělo vyzvat, aby odstranil nedostatky žádosti a příjmy deklarované v životopisu doložil. V příloze rozkladu pak připojil potvrzení o průměrném výdělku ze dne 4. 2. 2011 vystavené společností [redacted] spol. s.r.o., o výše zmíněném příjmu.

Pokud jde o skutečnost, že uváděl měsíční příjem zhruba 81.000,- Kč ze zahraničí, když pracuje jako konzultant pro analýzu potencionálních zahraničních trhů pro společnost [redacted], a přitom nepodal ohledně tohoto příjmu daňové přiznání, jde dle jeho vyjádření pouze o administrativní pochybení. Jedná se o příjem, který byl zdaněn v Ruské federaci. Za situace, kdy je zde smlouva o zamezení dvojího zdanění, a žadatel si nebyl vědom toho, že i když jsou jeho příjmy zdaňovány v Ruské federaci, je nutno o nich informovat zdejší daňovou správu. Zároveň uvedl, že toto pochybení okamžitě napraví a podá dodatečné daňové přiznání. K rozkladu připojil potvrzení příjmech fyzické osoby za rok 2013

č. 623, ze dne 14. 7. 2015, vystavené společností T.....), a potvrzení o výpočtu mzdy a sražené dani z příjmů za období říjen 2013 do července 2014 u jmenované společnosti, vyhotovené na jeho vyžádání.

Příjmy ze svých podnikatelských aktivit žadatel neuvádí, protože dle jeho vyjádření žádné příjmy z podnikání nemá.

Jelikož doložil potvrzení o tom, že nemá žádné daňové nedoplatky vůči orgánům finanční správy České republiky a vzhledem k tomu, že proti němu nebylo ani nebylo zahájeno žádné daňové řízení, a že nikdy nevznikly jakékoli pochybnosti o tom, zda řádně zdaňuje své příjmy, nemůže argumentace uplatněná Ministerstvem vnitra obstát.

Přestože se Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí obsáhle zabývá žadatelovými příjmy a tím, že údajně nebyly dostatečně prokázány, uvádí, že předmětná žádost byla zamítnuta z důvodu bezpečnosti státu, tak je uvedeno v ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky (v rozkladu je zřejmým písařským nedopatřením, citován § 22 odst. 2 tohoto zákona). Toto své rozhodnutí nijak dále nerozvádí a neodůvodňuje, a to přesto, že na základě, a pouze na základě tohoto závěru, alespoň to tak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky nevyhovělo. Dle názoru žadatele je napadené rozhodnutí zcela nedostatečně odůvodněno a bylo tak zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces.

V této souvislosti žadatel předkládá svou interpretaci ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky a jeho aplikace Ministerstvem vnitra. S odkazem na skutečnost, že utajované informace, resp. jejich formu, upravuje zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“), se domnívá, že komunikace mezi Ministerstvem vnitra a zpravodajskými službami či Policií České republiky v rámci shromažďování stanovisek k žadatelům o státní občanství je prováděna v utajovaném režimu a považuje za nepravděpodobné, že by jakákoli zpravodajská služba dodala na požádání Ministerstva vnitra stanovisko v neutajovaném režimu. Podle jeho dohady jsou stanoviska, shromažďovaná od zpravodajských služeb ČR, v utajovaném režimu poskytována vždy. Tímto se nestávají automaticky součástí spisu, do kterého žadatel, jako účastník řízení má právo nahlížet, o čemž se nahlédnutím do spisu přesvědčil. Podotýká, že součástí spisu by se stanoviska stala, pokud by neobsahovala utajované informace, avšak především zpravodajské služby nepředávají dalším orgánům státní správy neutajované informace nikdy, resp. je nepředávají či neposkytují v jiném nežli utajovaném režimu, i když předmětná informace do režimu utajení vůbec nepatří.

Žadatel dovozuje, že ani on, ani žádný jiný účastník řízení nemá prakticky nikdy možnost seznámit se s informacemi, na základě kterých Ministerstvo vnitra zamítne žádost o udělení státního občanství ve smyslu ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky. Dle jazykového výkladu ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky však možnost seznámení se se stanoviskem měla či mohla být garantována, avšak pouze tehdy, kdyby nebyla realizována formou utajované informace. Toto se však prakticky nestává. O utajení informace rozhoduje zpracovatel, organizace, která stanovisko vytvoří. V tomto

konkrétním případě žadatel zásadně nesouhlasí se skutečností, aby se jako účastník řízení nemohl seznámit s informacemi, které ho klasifikují jako státně bezpečnostní problém dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v oblastech ohrožení bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, ohrožení demokratických základů státu, ohrožení životů, zdraví nebo majetkových hodnot.

K tomu žadatel uvádí, že na území České republiky žije s povoleným trvalým pobytem od roku 2006, který získal v souvislosti se sňatkem se svou ženou, občankou České republiky _____, rozenou _____ nar. Se svojí ženou má dvě děti a s rodinou žije. Na území České republiky ani mimo její území nikdy nespáchal žádný úmyslný či nedbalostní trestný čin, nikdy nebyl trestně stíhán, či dokonce pravomocně odsouzen. Poctivě denně pracuje v podnikatelské sféře a snaží se jako živitel svou rodinu materiálně a duchovně zabezpečit.

Dále žadatel vymezuje, co rozumí termínem „ohrožení bezpečnosti státu“ s tím, že nikdy nevyvíjel činnost, která by jakkoli ohrožovala zájmy chráněné ustanovením § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Ve spojitosti se shora uvedeným žadatel proto žádá, aby v rozkladovém řízení byla předmětná stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb znovu přehodnocena. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu v předmětné věci považuje za zcela nespravedlivé, především s ohledem na zamítnutí jeho žádosti s odůvodněním, že je pro tuto zem bezpečnostním rizikem. Protože se nemůže seznámit s informacemi, které ho takto klasifikují, blíží se předmětné řízení, resp. jeho výsledek k hranici libovůle. Žadatel si přitom je vědom toho, že ve správním řízení o udělení státního občanství se využívá tzv. institutu správního uvážení, jakož i skutečnosti, že udělení státního občanství není právní nárok, je však třeba, aby rozhodování správních orgánů nemělo prvky libovůle. V této spojitosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 94/2002-40 ze dne 4. 9. 2003, které lze aplikovat i na současný platný zákon, v němž se soud vyslovil k otázce diskrečního oprávnění správních orgánů.

Dle úsudku žadatele není napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra řádně odůvodněno a je zcela nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí vůbec nevyplývá, jaké důkazní prostředky si Ministerstvo vnitra opatřilo k té skutečnosti, zda ohrožuje bezpečnost státu, není jasné, jaké důkazy byly provedeny a jaká skutková a právní zjištění z těchto důkazů byla vyvozena. Jestliže Ministerstvo vnitra neuvádí důvody zamítavého rozhodnutí, pouze konstatuje, že žádost byla posouzena z hlediska bezpečnosti státu a byla zamítnuta, stává se takové rozhodnutí při absenci odůvodnění nepřezkoumatelným, a tím i nezákonným. Žadatel podotýká, že v nedostatečném zdůvodnění spatřuje i Ústavní soud zásah do práva na spravedlivý proces, např. nález IV. ÚS 1463/09 ze dne 15. 11. 2010.

S ohledem na výše uvedené je žadatel přesvědčen, že řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí, trpí závažnou procesní vadou, navíc dokazování zůstalo neúplné, skutkový stav nebyl náležitě zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Žadatel má též za to, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním názoru. Z uvedených důvodů proto navrhuje, aby o rozkladu bylo rozhodnuto tak, že se jeho žádosti vyhovuje.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Předmětná žádost o udělení státního občanství České republiky byla zamítnuta z důvodu uvedeného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky. Lze shrnout, že dle mínění žadatele v této spojitosti není napadené rozhodnutí po věcné stránce řádně odůvodněno, a vzhledem k absenci odůvodnění je tudíž nepřezkoumatelné a nezákonné. Z hlediska dodržení procesních pravidel považuje žadatel za závažnou procesní vadu skutečnost, že neměl možnost seznámit se stanovisky Policie České republiky a bezpečnostních služeb, na jejichž základě byla jeho žádost s odkazem na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky zamítnuta.

Vzhledem k podstatě žadatelových výhrad považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou

republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těchto stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Žadatel ve svém rozkladu namítá, že neměl možnost se s obsahem těchto stanovisek seznámit. K tomu je nutno uvést, že seznámení žadatele se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovaností a územní celistvostí, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

Z tohoto hlediska lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving

national security, only a minimum amount of information has to be provided.“), považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 *Kodeks postępowania administracyjnego*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 *Ustawa o obywatelstwie polskim*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že zásadní námitky žadatele, dle nichž neměl možnost seznámit se s uvedenými stanovisky, a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké bezpečnostní riziko pro Českou republiku rozhodnutí žadatel představuje, a toto rozhodnutí je pro absenci odůvodnění nepřezkoumatelné a nezákonné, postrádají právní oporu. Nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchýlný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchýlnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Domněnku žadatele, dle níž předmětné řízení mělo prvky libovůle, je tudíž třeba odmítnout jako neopodstatněnou.

Odkaz žadatele na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2003, čj. 6 A 94/2005-40, považuje ministr vnitra v dané věci za nepřipadný. Předně jde o rozhodnutí vydané před účinností aktuálně platného zákona o státním občanství, což ostatně připouští i žadatel, avšak na rozdíl od jeho názoru má ministr vnitra za to, že v předmětné věci má tato skutečnost důležitý význam. Citované rozhodnutí totiž řeší případ, kdy dřívější právní úprava předpokládala odůvodnění rozhodnutí v rozsahu daném obecnou úpravou správního řízení (či jej výslovně neomezovala), ale rozhodující orgán své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí neřešil situaci, kdy zákonodárce z určitých důvodů výslovně vymezil obsah a rozsah odůvodňování rozhodnutí. Ministr vnitra se samozřejmě ztotožňuje s tím, že správní rozhodnutí mají být v zásadě

odůvodněna. To ovšem neznamená, že zákonodárce nemůže z důležitých, v demokratické společnosti akceptovatelných, důvodů stanovit výjimku z takového pravidla. Fakt, že jsou bezpečnostní důvody obecně vnímány též jako jeden z legitimních důvodů omezování základních lidských práv, je zjevné nejen z českého ústavního pořádku, ale i z mezinárodních dokumentů, jimiž je Česká republika vázána, jakož i z judikatury vrcholných českých i mezinárodních soudů. Tím spíše pak jsou taková omezení akceptovatelná v případě, že nejde o základní lidské právo, ba dokonce nejde vůbec o veřejné subjektivní právo (neboť veřejné subjektivní právo na udělení státního občanství na žádost v České republice neexistuje).

Stejně tak je v tomto kontextu nepřiléhavý žadatelem zmiňovaný nálezk Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, č.j. IV. ÚS 1463/09, v němž se jmenovaný soud zabýval jinou problematikou, přičemž se ve spojitosti s otázkou nedostatečného zdůvodnění rozhodnutí se jeho vyjádření týkalo rozhodnutí obecných soudů.

K uvedeným námitkám žadatele považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Zároveň ministr vnitra poukazuje na princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, jíž bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

Ministr vnitra považuje za důležité zdůraznit, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*).

V rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí si ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od příslušné bezpečnostní služby, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Na základě takto získaných aktualizovaných

podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany žadatele již není dáno, není tedy nadále překážka v udělení státního občanství žadatel ve smyslu ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v novém řízení přihlédne k námitkám v rozkladu stran nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Milan Chovanec
ministr vnitra

